l'estaca

quests darrers dies he escoltat i cantat L'estaca, molts ho hem fet. La cançó de Lluís Llach ha viscut adormida, en la mena de llimbs col·lectiu on dormen aquestes coses, i ara sorgeix de nou, potent i viva, il·lustrant aquest temps de lluita i per a recordar-nos d'on venim. La gent de la meva generació ve de L'estaca, però la cançó ens remet molt més lluny, a través d'ella ens parla «l'avi Siset», un transsumpte de les veus familiars escoltades durant les nostres infanteses.

Ara ha tornat L'estaca, probablement hi ha contribuït el fet que en Llach sempre ha estat al nostre costat, no ha passat el mateix amb en Serrat o en Raimon, que pràcticament han desaparegut de l'imaginari de lluita en aquests dies de trasbals i d'esperança. No he escoltat en boca de ningú el «Diguem No» ni cap de les emblemàtiques cançons del cantautor de Xàtiva, ni els cants a la llibertat que va fer Serrat, ni en català, ni en espanyol. Ni tan sols quan vénen la Guàrdia Civil i la Policia Nacional no canten «Mediterráneo», posem per cas, sinó un «A por ellos» sense cap ressò musical. Només La Trinca treu breument el nas per dir adéu als paramilitars quan donen per acabada la feina i tornen a les seves casernes flotants.

He de reconèixer que haver perdut pel camí aquest important patrimoni m'ha dolgut. Em molesta el silenci de Raimon en un moment en què necessitava escoltar la seva veu, però m'incomoden encara més –perquè em fastiguegen– les paraules inoportunes en contra del referèndum per part del noi del Poble Sec, s'ho hauria pogut estalviar.

Però ens queda L'estaca, amb la seva càrrega metafòrica d'alliberament, ens queden les paraules d'en Siset, que continuarem repetint sempre que puguem, i diumenge, de bon matí al portal del col·legi electoral, segur que rondarà pels nostres caps, com l'himne que és ja d'aquesta tardor catalana.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/09/27/lestaca/869743.html?utm_source=rss